

[Lawaetz]

Og hvordan ser fremskridtspartiet politisk på det? I retfærdighedens navn er der for mig at se to positive punkter: folk har bedre af at arbejde end at gå ledige, og man giver pengene nyttigere ud til løn end til understøttelse. Men så er jeg også bange for, at det positive er sagt.

Vi er ikke tilhængere af store tilskud til arbejdsgiverne. Vi er tilhængere af, at erhvervslivet er så sundt, at den slags er overflødigt. Det var naturligvis langt bedre, om man forstod at give erhvervslivet så sunde vilkår, at man kunne undgå den slags kunstige indsprøjtninger.

I øvrigt er det helt forkert, at man ikke tør pille ved aflønningen af folk, der i årevis har været ledige, eller helt unge, som lige er fyldt 18 år. Arbejdsministeren har tidligere på et direkte spørgsmål svaret mig, at de skulle aflønnes med den for området gældende løn, og her opstår en lang række skævheder. F. eks. er det uretfærdigt over for dem, der i 20 år har været beskæftiget på den samme arbejdsplads, og som kan deres job, at der kommer nye og uøvede unge ind til akkurat den samme løn. Vi har også eksempler på, bl. a. i Vestjylland, at disse ansatte ved beskæftigelsesarbejder får en højere løn end lønnen på det private arbejdsmarked.

Det er klart, at det er noget, man ikke vil tale om. Men hvis man virkelig ville og turde tale om det, var det helt rimeligt, at de startede med garantilønnen på 35 kr. 75 øre; så var der samtidig kommet en økonomisk fornuft ind i det. Og det er vel ikke helt ukendt fra en række eksempler, at man ikke just overanstrenger sig ved disse lidt konstruerede kommunale beskæftigelsesarbejder.

Jeg har indtil nu hørt tre ordførere, og jeg er bange for, at vi kommer til at stå forholdsvis alene med vores betragtninger, som på det punkt er meget nøgterne. Vi kan se de to positive punkter, jeg nævnte, men vi kan også se de skadelige virkninger. Vi kan også se, at man sådan set for tid og evighed spænder et sikkerhedsnet ud, og deri ligger i sig selv noget farligt, for hvor er incitamentet til at søge arbejde? I særdeleshed er vi skuffet over, at så få er blevet hængende – jeg tror, det er 25 pct. på det private arbejdsmarked – så jeg kan ikke dele hr. Kaj Poulsens umiddelbare begejstring for virkningerne. Det er muligt, at hr. Kaj Poulsen er enig med sin

arbejdsminister, men den store begejstring må jeg gemme til senere.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Selve jobtilbudsordningen har vi jo i SF ikke udtrykt den helt store begejstring for. Bl. a. stemte vi i sin tid ikke for loven. Vi erkender, at loven har den værdi, at den forhindrer nogle mennesker i at falde for 26 ugers reglen, og det er godt. Vi påpeger dog samtidig, at de 60–67-årige desværre ikke er under ordningen, hvilket presser dem ud fra arbejdsmarkedet og over på efterlønnen, og vi har også haft nogle problemer omkring dette med at have penge med i baglommen, når der var tale om beskæftigelse i det private erhvervsliv. Nu viser jo de undersøgelser, der er blevet lavet, at den bekymring ikke havde været nødvendig, i hvert fald ikke i det omfang, vi havde den, for det er ikke i det omfang, vi havde troet, lykkedes at skaffe job i det private erhvervsliv.

Vi har nu bl. a. erfaringer for, at jobtilbudsordningen har betydet, at en typograf er blevet anvist til at skulle passe børn i Tivoli. Det er der selvfølgelig ikke noget odiøst i i sig selv, men hans mulighed for at dygtiggøre sig inden for sit fag og dermed blive bedre rustet til et job i sit eget fag er forringet, mener vi. Det er bare et eksempel, der viser, at loven selvfølgelig har sine svagheder.

Nu kommer så forslaget om at beholde ordningen i tre år, og til det må jeg sige efter at have vejet for og imod, at det kan vi støtte, samtidig med at vi vil arbejde for en forbedring af denne ordning; ikke mindst så vi gerne, at videreuddannelse, efteruddannelse og uddannelse i det hele taget ligesom kunne tælle lidt mere med i ordningen, end det hidtil har gjort.

At tilbudsordningen rykkes frem, så tilbuddet nu gives et halvt år før, synes vi naturligvis er udmærket, men jeg går også ud fra, at vi har sikkerhed for, at det ikke betyder, at man falder et halvt år før for 26 ugers reglen – det fremgår i hvert fald ikke af forslaget – for hvis det er tilfældet, er vi naturligvis ikke til at tale med på dette område.

Med hensyn til efterlønnen er det sådan, at vi hele tiden har betragtet denne som en slags, skal vi sige social lov. Allerede i 1968 stillede SF første gang forslag om en efterløn, og derfor var vi glade for, at vi fik efter-